

پریسا سادات خضرای: در شرایطی که کرونا باعث شده تا سینمای ایران یک آسیب جدی و یک ورشکستگی را تجربه کند، با کوچ فیلمسازان و عوامل سینما به شبکه نمایش خانگی، این شبکه رونق پیدا کرده و مورد اقبال مردم قرار گرفته است. از طرفی با تعطیلی سینماها در دوران کرونا ضرر عظیمی متوجه سالن‌دارها و کارکنان سینما شده و کسب و کار آن‌ها لطمه خورده است. با برخی از اهالی سینما درباره‌ی شرایط فعلی صحبت کرده‌ایم که در ادامه آن را می‌خوانید.

همچنان نقش را مقوله مهمی برای انتخاب می‌دانند

به نظر من بستگی به نقش دارد؛ حتی در شرایط عادی هم بحث این بود که فلان بازیگر فلان دستمزد را می‌خواهد اما وقتی با قصه‌ای ارتباط عاطفی برقرار می‌کردند به لحاظ دستمزدی خیلی کنار می‌آمدند. به نظر من با توجه به شرایط اقتصادی سینما، اگر فیلم‌ها برای آن‌ها مطبوع باشد قطع به یقین یک بخشی از آن‌ها با تهیه‌کنندگان کنار می‌آیند، چنانکه در گذشته هم کنار می‌آمدند. به نظر من یک فرمول ثابتی ندارد اما بعضی‌هاش در مذاکره حل و فصل می‌شود.

«خانه اهالی تولید، سینما است. یعنی به نظر من خانه تمام بازیگران و عوامل پشت دوربین و جلوی دوربین سینما است. نمایش خانگی و سینما از هم دور نیستند، به لحاظ استفاده از تکنولوژی، یک تکنولوژی دارند که مدیوم آن فرق می‌کند؛ آن سینماست و این تلویزیون است؛ پس به نظر من می‌شود این کار را کرد و از هم دور نمی‌شوند. قطعا بعضی کارها باید روی پرده‌ی عریض سینمایی نمایش داده شوند تا اینکه روی پرده کوچک نمایش خانگی، من می‌دانم که بسیاری از کارگردان‌ها اگر هم در حال حاضر در شبکه نمایش خانگی کار کنند به محض اینکه شرایط عادی شود قطعا فیلم سینمایی‌شان را هم خواهند ساخت. جنس و پایه‌ی این دو مقوله به لحاظ تکنیک یکی است و خیلی مکمل یکدیگر هستند و تضادی باهمدیگر ندارند. به نظر من چه به لحاظ حوزه سرمایه‌گذاری و چه به لحاظ حوزه تولید هر کدام جایگاه خودشان را دارند و در سینما هم تولید محتوا خواهند کرد.»

تأمین خسارت و آسیب‌دیدگی ناشی از کرونا یکی از دغدغه‌های مهم سینماست که جمال ساداتیان آن را به چند قسمت تقسیم می‌کند

در اینجا باید سینما را به دو قسمت تقسیم کنیم. یکی سینماداری و دیگری تولید. عوامل بخش تولید تا حدودی در تولید نمایش خانگی مشغول هستند و کسری بودجه‌شان کمی در آنجا تامین شده اما سینماداری، مطلق ضرر بوده است یعنی هیچگونه حمایت آن چنانی از سینماداری نبود و صنعت سینماداری خیلی لطمه خورد اما حداقل بخش اعظمی از بخش تولیدمان از طریق شبکه نمایش خانگی توانستند هزینه‌هایشان را جبران کنند. در خصوص رونق سینماداری با توجه به اینکه هزینه‌ی سنگینی بابت خرید و ساخت سینماها شده و در حال حاضر بالای یک سال و نیم است که تقریباً در یک حالت سکون قرار گرفته‌اند باید ببینیم تا در آینده استقبال مردم از سینماها چطور می‌شود تا شاید صاحبان سینما بتوانند یک مقدار از آن هزینه‌ها را با استقبال مخاطب جبران کنند.

همین فرمول می‌تواند در آینده هم مصداق پیدا کند، حتی شاید هم یک مقدار پررنگ‌تر. با توجه به اینکه مردم تقریباً نزدیک به دو سال است که از آن فضا دور بوده‌اند شاید خلأهایشان را یک مقدار بیشتر پر کنند. به نظر من سینما به راحتی می‌تواند به آن شکوه و عظمت واقعی خودش بازگردد به شرطی که تهیه‌کنندگان محترم، فیلم‌های خوب بسازند.»

ساداتیان معتقد است که منافاتی بین کار کردن در شبکه نمایش خانگی و سینما برای کارگردانان وجود ندارد و این دو مدیوم از هم دور نیستند

«خانه اهالی تولید، سینما است. یعنی به نظر من خانه تمام بازیگران و عوامل پشت دوربین و جلوی دوربین سینما است. نمایش خانگی و سینما از هم دور نیستند، به لحاظ استفاده از تکنولوژی، یک تکنولوژی دارند که مدیوم آن فرق می‌کند؛ آن سینماست و این تلویزیون است؛ پس به نظر من می‌شود این کار را کرد و از هم دور نمی‌شوند. قطعا بعضی کارها باید روی پرده‌ی عریض سینمایی نمایش داده شوند تا اینکه روی پرده کوچک نمایش خانگی، من می‌دانم که بسیاری از کارگردان‌ها اگر هم در حال حاضر در شبکه نمایش خانگی کار کنند به محض اینکه شرایط عادی شود قطعا فیلم سینمایی‌شان را هم خواهند ساخت. جنس و پایه‌ی این دو مقوله به لحاظ تکنیک یکی است و خیلی مکمل یکدیگر هستند و تضادی باهمدیگر ندارند. به نظر من چه به لحاظ حوزه سرمایه‌گذاری و چه به لحاظ حوزه تولید هر کدام جایگاه خودشان را دارند و در سینما هم تولید محتوا خواهند کرد.»

تهیه‌کننده «چهارشنبه سوری» جذابیت نقش را برای بازیگر فراتر از مسائل مالی می‌داند و بر این باور است که بازیگران

سید جمال ساداتیان، تهیه‌کننده شاخص سینمای ایران، معتقد است که ر کود سینما مقطعی است و سینما میتواند به دوران اوج خود برگردد.

«به نظر من همانطور که از کارکرد سینما مشخص است یک مقصد گردشگری است؛ یعنی خانواده‌ها زمانی که به دور هم جمع می‌شوند و می‌خواهند از خانه خارج

شوند و یا قصد دارند اوقات فراغتشان را در کنار هم به خوشی بگذرانند معمولاً اولین جایی که انتخاب می‌کنند سینما است، بعد از آن کنسرت، تئاتر، و برای مثال پارک و رستوران را انتخاب می‌کنند اما سینما در انتخاب‌های آن‌ها خیلی پررنگ است. جوان‌ها برای دور هم جمع شدن معمولاً یک چنین فضاهای فرهنگی هنری را انتخاب می‌کنند. وقتی برای مثال کشور سه روز تعطیل می‌شود به رغم تذکرات مسئولین می‌بینیم که سفرهای استانی چقدر پررنگ می‌شود. در واقع این مساله نشان می‌دهد که مردم نیاز دارند تا از خانه بیرون بیایند و محیط‌های جدید را تجربه کنند و یک تنوع محیطی داشته باشند. سینما در این حوزه خیلی می‌تواند نقش داشته باشد و کارکردش هم در طول این صد و بیست سال بیشتر به این سمت و سوزفته است، یعنی فیلم را بهانه می‌کنند تا دور هم جمع شوند. طبیعتاً باید فیلم‌هایی هم که می‌خواهند به تماشایش بنشینند آثاری باشد که مورد پسندشان واقع شود و با آن ارتباط برقرار کنند. اگر با آن ارتباط برقرار کنند قطعاً سینما سریع به آن چرخه‌ی قبلی خود باز می‌گردد. حتی قبل از این که کرونا را داشته باشیم سینما شرایط اقتصادی خوبی نداشت اما وقتی فیلم‌هایی اکران می‌شد که مردم با آن ارتباط برقرار می‌کردند سینما رونق خوبی می‌گرفت. قطعاً